

— Филипе, знаешъ ли дѣ живѣе бащата на Зафировъ?

— Да, г. учителю.

— Я иди, моля ти се, при него, и ако го заваришъ въ кѣщи, кажи му, че азъ го моля да дойде при мене.

Слѣдъ четвъртъ часъ той се върна съвсѣмъ сконфузенъ.

— Е, Филипе, видѣ ли Зафирова?

Филипъ смутено се усмихна. — Да; но въ кѣщи го нѣмаше.

— Че кждѣ го видѣ?

— Срѣщнахъ го отиваше въ кръчмата. Казахъ му, че го викате.

— А, а! А той?

— Той... той каза...

Филипъ се закашля и мачкаше шапката си въ ржцѣ.

— Какво каза той?

— Ако ви трѣбва нѣщо, идете самъ при него. Настѣпи малко мълчание; послѣ Задгорски попита: — Пиянъ ли бѣше?

— Като си свърши работата, той е винаги пиянъ. Вчера въ кръчмата намазали му лицето съ сажди и всичкитѣ дѣца тичали подирѣ му.

Задгорски облѣче палтото си, взе шапката си и се ужти за гостилницата на вечеря.

Изведнажъ, той се спрѣ: — отъ другата страна на улицата стояха двамата Зафирови; панталонитѣ имъ бѣха извънредно дълги, шапки нѣмаха и изглеждаха твърдѣ блѣдни и измръзнали.

Задгорски искаше да ги повика, помисли и почна да ги наблюдава, както стояха гърбомъ къмъ него. Момчетата бавно вървѣха изъ улицата и дойдоха до хлѣбарницата; тамъ отвънъ, на дѣскитѣ